

[Udenrigsministeren.]

raketter og oplagres kernevåbenammunitio, men begge dele i amerikansk eje og under amerikansk kontrol. Antallet af atommagter forhøjedes altså ikke ved denne beslutning. Over for denne linje tog to lande forbehold, nemlig Danmark og Norge. Den danske og den norske statsminister udtalte, at deres regeringer under de nuværende forhold ikke ønskede at acceptere sådanne våben på deres territorium.

Dette forbehold gælder uændret. Fra visse sider ser man i enhver ny våbenudvikling og i enhver ny beslutning fra NATO en fare for, at det danske forbehold bliver løbet over ende, og at atomvåben alligevel anbringes hos os. I virkeligheden har udviklingen ført med sig, at de vestlige landes fælles interesse i at sprede afskrækkelsesvåbenet over flere landes område snarere må være aftagende end tiltagende. En sådan interesse eksisterede imidlertid i 1957. Det er NATO-landenes fælles opgave at opretholde styrkebalancen over for andre grupper. Hvis den ene gruppe får stærkere våben, må, som jeg lige har skildret, den anden gruppe også have det. Dette førte i 1957 og i tiden derefter til en spredning af de afskrækkende våben i flere lande, fordi man derved ville gardere sig bedst muligt mod risikoen for, at en modstander i et indledende angreb ødelægger alle éns gengældesvåben og dermed sikrer sig selv sejren. Jo mere man spredte våbnene, des sikrere følte man sig.

Denne problemstilling kan blive ændret med polarisraketten. Denne nye raket kan nemlig afskydes fra undervandsbåde i neddykket tilstand — ja, selv fra en undervandsbåd, der har befundet sig 30 dage under havets overflade. Og på disse store havdybder kan en neddykket u-båd ikke opspores og følgelig heller ikke uskadeliggøres. Ved i voksende grad at basere afskrækkelsesvåbenet på denne raket frigør NATO sig i tilsvarende grad fra nødvendigheden af at sprede mellemdistanceraketter i medlemslandene.

Endnu kender vi ikke den nye amerikanske regerings planer om, hvorledes polarisvåbenet skal finansieres og ejes; men tanken om, at nogen skulle have planer om at anbringe dette våben — hvad enten det ejes af USA eller af NATO — på dansk

territorium eller i danske farvande, forekommer ikke sandsynlig. Der er følgelig ikke noget pres mod Danmark, for at vi skal opgive atomforbeholdet af 1957.

Danmarks stilling til nedrustning og kernevåben i De Forenede Nationer og i NATO er klar og i indbyrdes god overensstemmelse.

Formanden: Jeg skal her afbryde forhandlingen i tilknytning til forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov for Færøerne om folkepension.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1411, fremsættelsen i tidenden sp. 2269).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Dupont: Ved loven af 11. juni 1959 knæsatte man princippet om, at færingerne skal være ligestillet med det øvrige danske folk i henseende til folkeforsikringer. Dengang gav et enstemmigt folketing tilslutning til, at invalide- og folkepension gennemførtes efter reglerne, der er fastsat for kommune-gruppe III i Danmark.

Siden da er der gennemført forskellige ændringer i folkeforsikringsloven, og det foreliggende lovforslag tager sigte på at gennemføre ændringer på 5 punkter for at imødekomme ønskerne om en ajourføring af loven.

Der er grund til at takke den højtærede socialminister, fordi han fortsat følger udviklingen op og ved dette lovforslags fremsættelse sørger for, at der fortsat sker en sidestilling af Færøerne med det øvrige rige. Det er min opfattelse, at man gennem denne virksomhed sørger for, at hjemmestyrelovens ånd og mening tilgodeses, ligesom jeg ved, at loven om folkepension af den færøske befolkning er modtaget med stor glæde i alle kredse.

Lovforslaget er i den foreliggende form for ganske nylig vedtaget af det færøske lagting, der gerne ønsker, at ændringerne skal træde i kraft fra 1. april. Det er derfor prisværdigt, at den højtærede socialminister allerede har fremsat lovforslaget i denne uge, og det vil være af stor betydning, om